

1

Rada pozorujem Petra, keď nevie, že sa dívam. Rada obdivujem rovnú líniu jeho sánky, krivku lícných kostí. Jeho tvár pôsobí otvorene, nevinne – svojím spôsobom milo. A práve tá milota ma najväčšmi dojíma.

Je piatok večer a my sme šli po lakrosovom zápase do domu Gaba Riveru. Naša škola vyhrala, takže všetci majú skvelú náladu, ale najviac sa teší Peter, lebo dal víťazný gól. Je na druhej strane izby a hrá poker so spoluhráčmi z tímu. Sedí na stoličke zaklonený dozadu, chrbát opretý o stenu. Vlasy má ešte vždy mokré od sprchovania po zápase. Ja sedím na gauči so svojimi priateľmi Lucasom Krapfom a Pammy Subkoffovou, ktorí listujú v najnovšom čísle *Teen Vogue* a debatujú, či si má Pammy ostrihať ofinu.

„Čo si o tom myslíš, Lara Jean?“ spýtala sa ma Pammy a prehrabla si rukou vlasy farby mrkvy. Pammy je nová kamoška – spoznala som ju vďaka tomu, že chodí s Petrovým dobrým priateľom Darrellom. Tvár má ako bábika, okrúhlu ako tortová forma a spolu s plecami poprášenu pehami ako trblietkami.

„Hm, myslím, že ofina je dosť záväzné rozhodnutie a nemala by si si ju ostrihať len tak z rozmaru. Podľa toho, ako rýchlo ti rastú vlasy, by mohlo trvať aj rok alebo viac, kým by ti dorástli. Ale ak to myslíš vážne, asi by si mala počkať do jesene, lebo ani sa nenazdáš a je tu leto, a spotená ofina sa v teple lepí na pokožku a vie babe poriadne otráviť život...“ Pohlľadom som znova zablúdila k Petrovi, ten práve zdvihol pohľad, a keď videl, že sa naňho dívam,

spýtavo zdvihol obočie. Len som sa usmiala a pokrútila hlavou.

„Takže si ju nemám dať ostrihať?“
V kabelke mi zabzučal mobil. Peter.

Chceš ísť?

Nie.

Tak prečo sa na mňa tak dívaš?

Lebo sa mi chce.

Lucas mi čítal ponad plece. Odtisla som ho, on len pokrútil hlavou a povedal: „Vy si esemeskujete, keď ste pár metrov od seba?“

Pammy zvrážtila nos a vzdychla: „Rozkošné.“

Už som chcela napísať odpoveď, keď som si všimla, že Peter cieľavedome kráča cez izbu ku mne. „Načase vziať svoju kočku domov,“ vyhlásil.

„Koľko je hodín?“ spýtala som sa. „To je už toľko?“ Peter ma zdvihol z gauča a viedol cez Gabovu obývačku. Obzrela som sa ponad plece, zakývala som a zakričala: „Maj sa, Lucas! Maj sa, Pammy! Len tak mimochodom, myslím, že ofína by ti fakt sekla!“

„Prečo ideš tak rýchlo?“ spýtala som sa, keď ma Peter viedol cez predný dvor k chodníku, kde mal zaparkované auto.

Zastal pri ňom, privinul si ma a pobozkal jedným rýchlym pohybom. „Nedokážem sa sústrediť na karty, keď tak na mňa pozeráš, Coveyová.“

„Sorry,“ začala som, ale on ma už znova bozkával, ruky mi pritláčal na chrbát.

Keď sme sedeli v jeho aute, pozrela som na prístrojovú

dosku a zistila, že je len polnoc. „Ešte mám hodinu, kým musím byť doma. Tak čo s načatým večerom?“

Zo všetkých mojich známych iba ja mám stanovenú večierku. Keď udrie jedna hodina, zmením sa na tekvicu. Ale všetci si na to už zvykli – vždy poslušná frajerka Petra Kavinského musí byť doma o jednej. Mne však večierka vôbec neprekážala. Pravdupovediac, neujde mi nič úžasné – ako sa to hovorí? Po druhej ráno sa nestane nič dobré. Pokiaľ sa netúžite celé hodiny pozeráť na to, ako ľudia do seba obracajú flipy. Ja veru nie. Ďakujem, neprosím, ja radšej sedím vo flanelovej pyžame so šálkou nočného čaju a s knihou v ruke.

„Poďme k vám. Chcem pozdraviť tvojho otca a chvíľu u vás pobudnúť. Mohli by sme dopozerať *Mimozemšťanov*.“ S Petrom sme sa prepracovávali zoznamom našich filmov, ktorý pozostáva z mojich tipov (z mojich obľúbených filmov, ktoré nikdy nevidel), z jeho tipov (z jeho obľúbených filmov, ktoré som nikdy nevidela) a z filmov, ktoré nevidel ani jeden z nás. *Mimozemšťanov* vybral Peter a zdá sa, že je to dobré. A hoci Peter pred časom vyhlásil, že nemusí romantické komédie, *Bezsenne noci v Seattli* sa mu páčili. Odľahlo mi, lebo som si nevedela predstaviť, že by som chodila s niekým, komu sa nepáčia *Bezsenne noci v Seattli*.

„Ešte nechodme domov,“ namietla som. „Poďme niekam inam.“

Peter sa nad tým na chvíľu zamyslel, poklopkával prstami po volante a potom vyhlásil: „Viem, kam môžeme ísť.“ „Kam?“

„Počkaj a uvidíš,“ odvetil, spustil okienko a do auta prenikol svieži nočný vzduch.

Oprela som sa na sedadle. Ulice boli prázdne, vo väčšine domov sa nesvietilo. „Budem hádať. Ideme do bistra, lebo máš chuť na lievance s čučoriedkami.“

„Nie.“

„Hmm. Na Starbucks je už neskoro a Biscuit Soul Food je zatvorený.“

„Hej, ja nemyslím iba na jedlo,“ podotkol. Potom dodal: „Zostali v tej dóze ešte nejaké koláčiky?“

„Všetky sa minuli, ale doma možno ešte nejaké sú, ak ich Kitty nevyjedla.“ Vystrčila som ruku z okna a nechala ju voľne visieť. Už nebude veľa takýchto nocí, keď bude potrebná bunda.

Kútikom oka som pozrela na Petrov profil. Ešte vždy nemôžem uveriť, že je môj chalan. Najkrajší z najkrajších chalanov je môj frajer, je iba môj.

„Čo je?“ spýtal sa.

„Nič,“ zamrmlala som.

O desať minút sme vošli do areálu Virgínskej univerzity, ibaže nikto tomu nehovorí areál, volajú to „územie“. Na to, že bol piatok večer, bolo v univerzitnom meste dosť pokojne, ale sú jarné prázdniny, takže kopa študentov odišla domov.

Kráčali sme ruka v ruke po trávniku a vtom ma zaplavila vlna paniky. Prudko som zastala a spýtala sa: „Nemyslíš, že mi to môže priniesť smolu, ak stúpim na túto pôdu, prv než ma prijmú?“

Peter sa zasmial. „To nie je svadba. Nevydáš sa za univerzitu.“

„To sa ti ľahko hovorí, keď už si prijatý.“

Peter sa vlni ústne zaviazal, že nastúpi do lakrosového tímu Virgínskej univerzity, čiže UVA, a v jeseni podal prihlášku. Tak ako väčšina univerzitných športovcov to mal v suchu, pokiaľ bude mať slušné známky. Keď v januári dostal oficiálny papier, že ho prijímajú, jeho mama mu usporiadala párty a ja som upiekla tortu so žltým nápisom: *Beriem svoj talent na UVA*.

Peter ma potiahol za ruku a povedal: „No tak, Coveyová. Sami sa postaráme, aby sme mali šťastie. Okrem toho sme

tu boli pred dvoma mesiacmi na tej akcii v Millerovom stre-
disku.“

Uvoľnila som sa. „Aha, jasné.“

Ďalej sme kráčali po trávniku. Teraz som už vedela, kam
ideme. Posedieť si na schodoch Rotundy. Tú stavbu navrhol
Thomas Jefferson, ktorý založil školu, a inšpiroval sa pritom
Panteónom s bielymi stĺpmi a veľkou kupolou. Peter vybe-
hol po tehlových schodoch ako Rocky a zvalil sa na ne. Sad-
la som si rovno pred neho, oprela sa a položila mu ruky na
kolená. „Vedel si,“ začala som, „že UVA je jedinečná tým, že
v centre školy, tu v tejto Rotunde, je knižnica, a nie kostol?
Jefferson veril, že škola má byť oddelená od cirkvi.“

„To si sa dočítala v ich brožúrke?“ doberal si ma Peter
a pobožkal ma na krk.

„Dozvedela som sa to vlani, keď som tu bola na exkurzii,“
odvetila som zasnene.

„Nehovorila si mi, že si tu bola na exkurzii. Prečo si na nej
bola, keď si odtiaľto? Iste si tu bola aj tisíc ráz!“

Mal pravdu, naozaj som tam bola asi tisíckrát – chodila
som tam s rodinou, keď som bola mladšia. Keď mama ešte
žila, šli sme sem na vystúpenie Hullabahoos, lebo mala rada
tú študentskú chlapčenskú skupinu, ktorá spievala bez hu-
dobného sprievodu. A keď sme za slnečných dní išli z kos-
tola, urobili sme si tu piknik.

Obrátila som sa a pozrela na Petra. „Šla som na exkur-
ziu, lebo som chcela vedieť všetko o UVA! To, čo som sa ne-
mohla dozvedieť iba preto, že tu žijem. Ako napríklad vieš,
odkedy tu mohli študovať ženy?“

Poškriabal sa na šiji. „Hm... veru neviem. Keď založili
školu? Začiatkom dvadsiateho storočia? Okolo roku tisíc-
deväťsto dvadsať?“

„Nie, v roku tisícdeväťstosedemdesiat.“ Obrátila som sa
a pookerala sa dookola. „Stopäťdesiat rokov od založenia.“

„Ty kokso!“ Petra to očividne fascinovalo. „To je šialenstvo. No dobre, povedz mi ešte čosi o UVA.“

„UVA je jediná americká univerzita s niekoľkými fakultami, ktorá patrí do svetového dedičstva UNESCO,“ začala som.

„Kašli na to, už mi nehovor nijaké fakty o UVA,“ vyhlásil Peter a ja som ho plesla po kolene. „Radšej mi povedz niečo iné. Napríklad na čo sa najviac tešíš, keď tu budeš študovať?“

„Najprv ty. Čo ťa najviac vzrušuje?“

„To je ľahké,“ vyhrkol Peter okamžite. „Ako budeš behať so mnou nahá po trávniku.“

„Na to sa tešíš najviac? Že budeš behať nahý?“ Náhlivo som dodala: „Mimochodom, ja nikdy nebudem behať nahá.“

Zasmial sa. „To je tradícia UVA. Myslel som, že si potrpíš na miestne tradície.“

„Peter!“

„Len som si ťa doberal.“ Predklonil sa, položil mi ruky na plecía a pošúchal si nos o môj krk, ako to rád robil. „Teraz ty.“

Na chvíľu som sa zasnívala. Na čo sa najviac teším, ak ma prijmu? Je toho tak veľa, že to nemôžem všetko vymenovať. Teším sa, že každý deň budem s Petrom jesť vafle v jedálni. Že sa budeme sánkovať na O-Hille, keď nasneží. Že si tam budeme robiť pikniky, keď bude teplo. Že zostaneme celú noc hore, budeme sa rozprávať, a keď sa ráno zobudíme, znova sa budeme rozprávať. Že budeme prať neskoro večer a budeme chodiť na výlety autom. Na... všetko. Napokon som povedala: „Nechcem to urieknuť.“

„No tak!“

„Dobre, dobre... Asi najviac sa teším na to, že budem môcť ísť do McGregorovej izby, kedy sa mi zachce.“ Ľudia tú miestnosť volajú aj Izba Harryho Pottera, lebo sú tam parádne koberce, lustre, kožené stoličky a na stenách portréty.

Knižnice siahajú od zeme až po strop a všetky knihy sú chránené kovovými mrežami, lebo sú také vzácne. Tá izba akoby bola z iných čias. Vládne tam posvätné hrobové ticho. Raz v lete – musela som mať päť alebo šesť rokov, lebo Kitty ešte nebola na svete – mama chodila na prednášky na UVA a zvyčajne študovala v McGregorovej izbe. My dve s Margot sme zatiaľ vyfarbovali maľovanky alebo čítali. Mama hovorila, že je to zázračná knižnica, lebo s Margot sme sa tam nikdy nehádali. Obe sme boli tichučko ako myšky, boli sme užasnuté zo všetkých tých kníh a starších študentov, ktorí sa tam učili.

Peter sa zatváril sklamané. Určite si myslel, že poviem čosi, čo bude súvisieť s ním. S nami. Ale z neznámeho dôvodu som si tie nádeje nechala nechať pre seba.

„Môžeš ísť do McGregorovej izby so mnou,“ povedala som, „ale musíš sľúbiť, že budeš ticho.“

„Lara Jean,“ vzdychol Peter láskyplne, „iba ty sa môžeš tešiť, že budeš môcť ísť do knižnice.“

Súdiac podľa Pinterestu som vedela, že kopa ľudí sa teší, že bude môcť študovať v takej krásnej knižnici. Ibaže Peter takých ľudí nepozná. Myslí si, že som svojrázna. Neplánovala som byť osobou, ktorá mu oznámi, že nie som až taká svojrázna, že v skutočnosti veľa ľudí rado trávi čas doma, vypeká koláčiky, vyrába výstrižkové albumy a študuje v knižnici. Väčšina z nich zrejme má okolo päťdesiatky, ale aj tak sa mi páči, že na mňa pozerá ako na nejakú lesnú vílu, na ktorú jedného dňa natrafil a vzal si ju domov.

Peter vybral z vrečka mikiny mobil. „Je pol jednej. Pomaly by sme mali ísť.“

„Už?“ vzdychla som. Páčilo sa mi, že som tam tak neskoro v noci. Mala som pocit, akoby to všetko patrilo iba nám.

V kútiku srdca som vždy túžila študovať na UVA. Nikdy som si nemyslela, že pôjdem inam, vôbec som o tom ne-

uvažovala. Chcela som sa prihlásiť vtedy, keď Peter, ale naša školská poradkyňa pani Duvallová mi poradila, aby som s tým počkala, vraj bude lepšie, keď si do prihlášky budem môcť zapísať známky z polročného vysvedčenia vo štvrtom ročníku. Podľa pani Duvallovej je najlepšie prihlásiť sa v najvhodnejšom okamihu.

A tak som sa nakoniec prihlásila na päť škôl. Pôvodne som chcela ísť len na UVA, kam bolo najťažšie dostať sa a mala som ju štvrt' hodiny od domu. Potom na Univerzitu Williama a Mary, ktorá bola na druhom mieste, pokiaľ išlo o nádeje na prijatie a ktorá bola mojou ďalšou voľbou (mala som ju dve hodiny od domu). No a nasledovali Richmondská univerzita a Univerzita Jamesa Madisona, obe len hodinu od domu, sa bili o tretie miesto. Ale potom mi pani Duvallová poradila, aby som sa pre istotu prihlásila iba na jednu školu mimo štátu, a tak som poslala prihlášku na Univerzitu Severnej Karolíny v Chapel Hille. Je fakt ťažké dostať sa na univerzity do iných štátov, ale vybrala som si ju, lebo mi pripomína UVA. Majú tam silný program humanitných odborov a nie je to veľmi ďaleko, keby som chcela prísť rýchlo domov.

No ak by som si mohla vybrať, vždy by bola na prvom mieste UVA. Nikdy som nechcela študovať ďaleko od domu. Nie som ako moja staršia sestra. Ona snívala o tom, že odíde ďaleko. Vždy túžila dostať sa do sveta. Ja chcem byť doma a UVA je doma, preto je to škola, ktorú som uprednostnila pred všetkými ostatnými. Dokonalé prostredie, všetko dokonalé. A, samozrejme, Peter.

Zostali sme tam ešte trochu dlhšie a ja som mu hovorila ďalšie fakty o UVA. Peter si ma doberal, že toho viem tak veľa. Potom ma odviezol domov. Pred naším domom sme zastali takmer o jednej, ale v ockovej spálni sa svietilo. Nikdy nejde spať, kým nie som doma. Už som chcela

vyskočiť z auta, ale Peter sa načiahol ku mne a zabránil mi otvoriť dvere. „Chcem svoju pusku na dobrú noc,“ vyhlásil.

Zasmiala som sa. „Peter! Musím ísť.“

Tvrdohlavo zatvoril oči a čakal, tak som sa k nemu naklonila a dala mu pusku na ústa. „Tak. Spokojný?“

„Nie.“ Znova ma bozkával, akoby sme mali kopu času, a spýtal sa: „Čo by sa stalo, keby som prišiel k tebe, keď všetci zaspia, strávil s tebou noc a odišiel zavčasu ráno? Ešte pred svitaním.“

„To nejde, takže sa to nikdy nedozvieme,“ odvetila som s úsmevom.

„Ale čo keby?“

„Ocko by ma zabil.“

„Nie, nezabil.“

„Tak by zabil teba.“

„Nie, nezabil.“

„Nie, nezabil,“ súhlasila som. „Ale bol by zo mňa dosť sklamaný. A na teba by zúrilo.“

„Iba keby nás pristihol,“ podotkol Peter, ale neznelo to veľmi presvedčivo. Ani on nechcel riskovať. Dá si záležať na tom, aby u otca neupadol do nemilosti. „Vieš, na čo sa teším najviac?“ Poťahal ma za vrkoč, potom povedal: „Keď ti nebudem musieť želať dobrú noc. Neznášam to.“

„Aj ja,“ prikývla som.

„Neviem sa dočkať, kedy budeme na univerzite.“

„Ja tiež,“ odvetila som a znova ho pobožkala, potom som vyskočila z auta a rozbehla sa domov. Cestou som pozrela hore na mesiac, na všetky hviezdy, ktoré pokrývali nočnú oblohu ako plachtu, a v duchu som si želala: *Drabý Bože, daj, aby som sa dostala na UVA, prosím, prosím.*